morfologic variat. Şi omul se poate pierde! Dar omul ştie cam la ce soroc se află cu fiece lucru, tocmai prin aceste „semne". Predilecţia românului pentru calendar n-are alt rost, şi s-ar putea spune că toată existenţa lui e oarecum calendarizată. Repetiţia, regăsirea în lume, recunoaşterea lucrurilor, neschimbarea lor, i le dă ritul. Fapta omului e deci comunicare, semn, gest ritual, măsurat de funcţia lui, nu de rezultat. Iar moralitatea e „rânduială".

5. Nu există iremediabil

Adunarea tuturor caracterelor pe care le-am văzut că definesc orientarea esenţială a sufletului românesc în existenţă mai are o consecinţă. Românul nu are sentimentul pierderii absolute, sentimentul iremediabilului. Pentru el, nimic nu se poate strica definitiv, nimic nu e condamnat fără apel, nimic nu e pierdut definitiv, nimic nu este nereparabil.

Cum ar putea avea oare alt sentiment, câtă vreme realitatea aspră a faptului nu exercită, pentru el, cenzura dintre ce este şi ce nu este şi câtă vreme realitatea cea mai adevărată este,